

Catalan Abstracts

SOBRE LA DISTRIBUCIÓ COMPLEMENTÀRIA DEL SUBJUNTIU I DE L'INFINITIU EN ORACIONS COMPLETIVES

Joan-Manuel Ballesta

La finalitat d'aquest estudi és de donar una explicació global de la complementarietat existent en la distribució de les oracions completives amb un verb en subjuntiu i les seves equivalents amb un infinitiu. L'explicació que proposo per retre compte d'aquest fet involucra no sols els constituents flexius de la frase matriu i de la seva subordinada, sinó també, i crucialment, la posició de C (=Comp). D'altra banda, un esguard en detall a les oracions completives amb un verb en subjuntiu demostra clarament que una mateixa morfologia verbal amaga, de fet, dues manifestacions sintàctiques diferents. Aquest fenomen, que té el seu origen a l'estructura P, involucra la informació semàntica que es dona a les entrades del lèxic dels verbs que subcategoritzen o poden subcategoritzar una oració amb el verb en subjuntiu. En aquest estudi es prendran en consideració principalment les frases del català, d'una banda, com a representant d'una llengua amb subjuntiu i infinitiu. D'altra banda, com a representació d'una llengua sense infinitiu em fixaré sobretot en el grec modern.

PERÍFRASI TEMPORAL I CLÍTICS EN LES LLENGÜES ROMÀNIQUES CENTRALS

Franco Benucci

Aquest article analitza el desenvolupament diacrònic i el comportament sintàctic sincrònic de la perífrasi temporal (i. e., els temps compostos) en un nombre de varietats romàniques no estàndard, sintàcticament avançades i geogràficament centrals, amb una atenció especial a la col·locació del clític. S'hi argumenta que en les llengües examinades les construccions Aux+participi passat tenen una constituència bioracional, és a dir, que consisteixen en un SC de participi plenament especificat subordinat a l'oració de l'auxiliar, i també que el canvi sintàctic que les ha portades a aquesta situació és l'últim desenvolupament d'un procés de

destrucció general que en segles anteriors va afectar les construccions modals i causatives/perceptives de les llengües en qüestió.

CLÍTICS PRONOMINALS DE TERCERA PERSONA EN DIALECTES DEL CATALÀ

Eulàlia Bonet

En aquest treball es presenta una descripció i una anàlisi de les combinacions de dos clítics pronominals de tercera persona, acusatiu i datiu, en quatre variants dialectals del català. Mentre que en una d'aquestes quatre variants les formes resultants són transparents, en les altres tres hi ha una presència creixent de formes opaques, és a dir, de formes que difereixen de les que els clítics tenen quan apareixen aïlladament. Es defensa la hipòtesi que tant l'ordre lineal entre els clítics com la presència de formes opaques sorgeix en el Component Morfològic, entre l'estructura S i la forma fonètica (es rebutja un tractament sintàctic de l'ordre dels clítics). En aquest component, l'estructura interna dels clítics, una estructura de trets jeràrquica, pot ser alterada per diversos tipus de processos (esborrament, inserció): es proposa que la inserció s'aplica en una de les variants dialectals descrites. L'ordre lineal entre els clítics pronominals queda determinat per la col·locació en un patró. Aquesta col·locació es pot basar en clítics sencers o bé en trets terminals individuals. Totes aquestes possibilitats existeixen en les quatre variants, i en dos casos coexisteixen en una variant determinada. La resta de formes opaques en les quatre variants sorgeixen durant la col·locació en el patró, quan dos exemplars d'un tret determinat es col·loquen en la mateixa posició del patró. Hi ha una font addicional de variació, constituïda pel node del qual depèn el tret [femení].

DUES NOTES SOBRE MODALITAT I NEGACIÓ

M. Teresa Espinal

Aquest article tracta de dos problemes lingüístics diferents que es plantegen en les oracions negatives construïdes amb *no-pas* en català, i n'examino els efectes pel que fa a la seva representació. Es mostra que *pas* pot aparèixer dins els límits d'una clàusula subordinada si, i només si, hi ha un constituent modal que c-comanda el SNeg, i els requisits estructurals per a la condició d'absorció lògica no queden satisfets.

UN PROCÉS D'INCORPORACIÓ REVISAT

Mireia Llinàs

El comportament sintàctic d'algunes construccions de verb auxiliar i infinitiu o participi en català indica que aquests dos elements es comporten com una unitat. A Llinàs (1990) es proposà el mecanisme d'incorporació (Baker (1988)) per explicar aquest fenomen. Ara, però, la teoria de Kayne (1993) —que formula un axioma per tal que els marcadors sintagmàtics determinin l'ordre lineal dels elements terminals— podria fer pensar que el trasllat del tipus que es proposa per a aquestes seqüències en català és inadmissible. Més concretament, la teoria de Kayne imposa restriccions a la direcció de l'adjunció. En aquest article revisem breument la proposta de la incorporació i la reconsiderem tenint en compte la proposta de Kayne. Concloem que, malgrat que el tipus de marcadors sintagmàtic que es postula per a aquestes seqüències no determina l'ordre lineal dels símbols terminals que conté, és un marcador permès perquè inclou informació d'elements per sota del nivell zero.

REMARQUES SOBRE LA NEGACIÓ ORACIONAL EN FRANCÈS

Paul Rowlett

L'objectiu d'aquest article és presentar una breu revisió dels principals arguments emprats a Rowlett (1992a/b, 1993a/b/c) per a posar en dubte un dels aspectes de l'anàlisi de Pollock (1989) sobre la negació oracional en francès, a saber, la seva pretensió que l'element *pas* sigui generat a la posició SpecNeg a la base. S'hi argumenta que l'anàlisi de Pollock crea una mena d'atzucac dins la teoria, ja que no pot satisfer al mateix temps el Criteri Neg de Haegeman i Zanuttini (1991), d'una banda, i la restricció sobre l'aparellament operador/variable, de l'altra, en el nivell pertinent (FL). Hi ha una anàlisi alternativa, en què *pas* és generat en una posició inferior a SpecNeg i després es trasllada a SpecNeg, la qual no solament evita l'atzucac, sinó que a més permet donar compte d'una manera lògica de diverses qüestions empíriques, com ara l'alternança partitiu/pseudo-partitiu en els objectes directes definits, la impossibilitat de relacionar la negació oracional amb un *pas* dins d'un SP i certs aspectes de la sintaxi dels imperatius.